

Tilkinin Yüzen Mektubu

Çınar BİBER

Tilkinin Yüzen Mektubu

Çınar BİBER

Tilki Felix, sabah güneşinde pırlıl pırlıl parlayan geniş, kıvrımlı bir nehrin kıyısında yaşıyordu. Pas rengi turuncu tüyleri, krem rengi bir göğsü ve merakla kıpırdayan, ucu beyaz tüylü kabarık bir kuyruğu vardı. Her gün yosun yeşili çantasıyla kıyı boyunca koşturur, ilginç şeyler arardı. Nehrin ona her zaman gösterecek yeni bir şeyi olurdu ve Felix iyi bir sürprizden başka hiçbir şeyi sevmezdi.

Bir parlak sabah, Felix nehir kenarındaki iki pürüzsüz taşın arasına sıkışmış beyaz bir şey fark etti. Su sıçratarak yaklaştı ve mumla mühürlenmiş su geçirmez bir zarf çıkardı. İçinde hasır şapkalı küçük bir kunduz çizimi ve üzerinde 'Merhaba, ben Pip. Nehrin yukarısında yaşıyorum. Yalnızım.' yazan minik bir not vardı. Felix'in kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Bir mektup, nehir tarafından getirilmişti!

Felix, nehrin bütün sırlarını bilen yaşlı su samuru Büyükbaba Ollie'ye koştu. Büyükbaba Ollie, solmuş mor yeleğiyle bir kütüğün üzerinde oturmuş, balık saplı bastonuna vuruyordu. 'Nehir mektupları akıntıyla yol alır,' dedi bilgece. 'Eğer cevap yazıp suya bırakırsan, nehir onu yukarıya, yeni arkadaşına taşır.' Felix sırttı. Pip'e yazmak için sabırsızlanıyordu.

O akşam Felix, ahşap masasında bir kurşun kalem ucu ve bir yaprak su geçirmez kâğıtla oturdu. Kırmızı atkısı ve yeşil çantasıyla kendini çizdi. 'Sevgili Pip,' diye yazdı, 'ben Felix. Nehrin aşağısında yaşıyorum. Mektubunu iki taşın arasında buldum. Arkadaşın olmayı çok isterim.' Mektubu su geçirmez bir zarfa koyup yavaşça nehre bıraktı.

Günler geçti. Felix her sabah nehri kontrol etti ama hiç mektup gelmedi. Pip'in notunu alıp almadığını merak etti. Belki nehir onu başka bir yere taşımıştı. Sarı önlüklü komşusu sincap Maple, onun kaşlarının çatık olduğunu fark etti. 'Endişelenme,' dedi cıvılayarak ve yuvarlak gözlüklerini düzelterek. 'Nehir yavaştır ama emindir. Mektubun yolunu bulacaktır.' Felix onun haklı olmasını umdu.

Sonra bir öğleden sonra Felix, su kenarındaki bir eğrelti otunun altına sıkışmış su geçirmez bir zarf buldu. İçinde Pip'in bacasından dumanlar tüten sıcacık kulübesinin çizimi vardı. 'Sevgili Felix,' diyordu not, 'mektubun beni çok mutlu etti. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Senin için evimi çizdim. Sen de kendinkini çizers misin?' Felix'in yüreği kabardı. Bir mektup arkadaşı vardı!

Felix, yaşlı meşe ağacının altındaki yuvasını, yuvarlak kapısı ve çiçek kutularıyla çizdi. Günlerini anlattı: yusufçukların peşinden koşmak, böğürtlen toplamak ve Büyükbaba Ollie'nin hikâyelerini dinlemek. Mektubu mühürleyip yukarı doğru yüzdürdü. Maple diğer hayvanlara haber vererek yardım etti. 'Felix'in bir mektup arkadaşı var!' diye duyurdu. 'Mektuplar nehirde yol alıyor!'

Haftalar geçti ve mektuplar nehrin kendisi gibi gidip geldi. Pip barajlar inşa etmeyi ve küçük ahşap oyuncaklar oymayı yazdı. Felix gün batımlarının çizimlerini ve kurutulmuş çiçekler gönderdi. Her mektup yeni bir keşif getirdi. İkisinin de bal peteğini ve taş kaydırmayı sevdiğini öğrendiler. Dostlukları su boyunca yüzen her zarfla büyüdü.

Bir gün Pip'in mektubu üzgün geldi. 'Keşke tanışabilseydik,' diye yazmıştı. 'Ama bacaklarım kısa, nehir ise uzun.' Felix iki kez okudu, kuyruğu sarktı. Pip'le tanışmayı her şeyden çok istiyordu. Düşündü, düşündü ve bir fikir parladı. Pip'in ona gelmesini beklemek yerine herkesi Pip'e götürecekti.

Felix Büyükbaba Ollie'ye koştu. 'Nehir kenarında bir buluşma yapabilir miyiz?' diye sordu. 'Herkesin davetli olduğu bir parti, Pip de gelebilir!' Büyükbaba Ollie'nin kırışık gözleri parladı. 'Güzel bir fikir,' dedi. 'Nehir bizi bir araya getiriyor. Bunu unutulmaz bir gün yapalım.' Felix, çoktan liste yapmaya başlamış olan Maple'a haber vermeye koştu.

Maple ağaçtan ağaca seğirterek karşılaştığı herkesi davet etti. 'Cumartesi nehir kenarı buluşması!' diye ciyakladı. 'Paylaşmak için bir atıştırmalık getirin!' Hayvanlar heyecanla kaynaştı. Tavşanlar havuçlu kekler pişirdi, kuşlar çiçek çelenkleri ördü. Büyükbaba Ollie bastonunu parlattı ve bir karşılama konuşması çalıştı. Felix Pip'e son bir mektup yazdı: 'Cumartesi nehrin büyük kıvrımına gel. Seni bir sürpriz bekliyor!'

Cumartesi sabahı nehir kenarı neşeli seslerle doluydu. Çimenlere battaniyeler serilmiş, uzun bir masaya turtalar ve böğürtlenler konmuştu. Felix su kenarında gidip geliyor, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Pip gerçekten gelecek miydi? Sonra Maple bağırdı: 'Bakın! Nehrin aşağısından!' Hasır şapkalı ve mavi yelekli küçük bir figür, küçük bir salla kıyıya doğru kürek çekiyordu.

Pip kıyıya çıktı, utangaç ve gülümseyerek. Felix ona koştu. 'Geldin!' diye haykırdı. 'Bunu kaçırmazdım,' dedi Pip, koyu renk gözleri parlayarak. Sarıldılar ve herkes alkışladı. Büyükbaba Ollie bastonunu kaldırdı. 'Arkadaşlar,' dedi, 'nehir bize yeni bir arkadaş getirdi. Hoş geldin, Pip!' Kunduzun utangaç gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Buluşma kahkahalar ve oyunlarla doluydu. Felix ve Pip taş kaydıldı ve bal peteği paylaştı. Maple bir yaprak yığınınına atlama oyunu düzenledi ve Büyükbaba Ollie nehrin uzun yolculuğunun hikâyelerini anlattı. Güneş batmaya başladığında hep birlikte oturup suyun turuncu ve pembe parlayışını izlediler. Pip, Felix'e yaklaştı. 'Bu kadar çok arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim,' diye fısıldadı.

Felix, Pip'e küçük bir hediye verdi: kırmızı kurdeleyle bağlanmış su geçirmez bir defter ve yeni bir kalem. 'Yazmaya devam edebilelim diye,' dedi. Pip'in gözleri parladı. 'Ve ziyaret etmeye,' diye ekledi. Yakında yeniden buluşmaya söz verdiler ve hayvanlar alkışladı. Nehir onları bir araya getirmişti ve hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı.

Yıldızlar belirirken Felix ve Pip nehrin usulca akışını izlediler. 'Ne tuhaf,' dedi Felix, 'iki taşın arasındaki bir mektup her şeyi değiştirebiliyor.' Pip başını salladı. 'Yeni dostluklar en beklenmedik şekillerde başlayabilir,' dedi. Ve nehir, kahkaha fısıltılarını taşıyarak akmaya devam etti, bir sonraki sürprizi ulaştırmaya hazır.